

РИК РИЪРДЪН

ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

ЕГМОНТ

ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

РИК РИЪРДЪН

ОТКЪС

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Percy Jackson's Greek Gods*

Text copyright © Rick Riordan, 2014

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Agency

Превод Александър Драганов

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2015

ISBN 978-954-27-1499-6

*На баща ми Рик Риърдън-старши, който ми прочете
първата книга за митове*

ВЪВЕДЕНИЕ

Надявам се да получа допълнителен хонорар за това.

Един издател в Ню Йорк ме помоли да напиша каквото знам за гръцките богове. В отговор попитах:

- Става ли да е анонимно? Не искам олимпийците да ме намразят отново.

После обаче прецених, че ако напиша това, ще извърша задължителното за седмицата добро дело. Познаваш ли гръцките богове, може и да оцелееш, ако някой от тях цъфне пред теб.

В случай, че не знаете кой съм, казвам се Пърси Джаксън. Аз съм съвременен герой - наполовина смъртен, наполовина бог, по линия на Посейдон, който ми е баща. Няма обаче да говоря за себе си. Моята история е описана в едни уж измислени книги, а аз съм просто персонаж. Да бе. Ще ми се.

Само не се сърдете, когато ви разказвам за боговете, става ли? Има около четирийсет милиарда различни версии на митовете, затова не ми казвайте, че сте ги чували по различен начин и че аз бъркам. Ще ви разкажа това, в което намирам смисъл. Обещавам да не си измислям нищо. Научих всички тези истории от древногръцките и римските юнаци, записали ги навремето. Повярвайте, и да искам, не мога да измисля такива шуротии.

Затова напред. Първо ще ви разкажа как е създаден светът. После ще ви изредя боговете и ще споделя личното си мнение за тях. Надявам се да не се ядосат дотолкова, че да ме изпепелят преди...

AAAAAAAAA!

Спокойно, пошегувах се. Тук съм. Още.

Ще започна с гръцкия мит за сътворението на света, който е доста объркан. Завийте се плътно, защото ще се лее кръв.

ЗА НАЧАЛОТО И РАЗНИ ДРУГИ НЕЩА

В НАЧАЛОТО мен ме е нямало. Не мисля, че и древните гърци ги е имало. Всъщност не е имало никой, който да записва с химикалка, така че няма как да съм сигурен какво точно е станало. Мога обаче да ви разкажа какво гърците мислят, че е станало.

В началото нямало нищо. Съвсем нищичко.

Първият бог, ако го наречете така, бил Хаосът – мрачна, мазна мъгла, около която материята на космоса просто се реела. Ето ви един безполезен факт – думата „Хаос“ буквално означава „Празнина“, но се няма предвид празнина в хладилника.

Накрая обаче Хаосът спрял да бъде толкова хаотичен. Може би му е омръзнало да се рее в мъгла. Част от материята се събрала в земята, която за жалост развила свой характер и се нарекла Гея. Майката Земя!

Сега да уточня нещо. Гея е самата земя – скалите, хълмовете, долините и прочее. Само че можела да приема и човекоподобна форма. Обичала да ходи по земята – значи върху себе си, – преобразена във властна жена с развяваща се зелена рокля, с къдрава черна коса и мила усмивка. Усмивката обаче прикривала истинския ѝ характер. Скоро ще се уверите в това.

След като дълго време вървяла сама, Гея погледнала мъгливото нищо над земята и си казала:

- Знаете ли от какво има нужда пейзажът? От едно небе. Бих се влюбила в небето. Ще е яко, ако то може да се преобрази в хубав мъж, с когото да се вземем, тъй като тук сред скалите ми е малко самотно.

Или Хаосът я е чул и е съдействал, или просто Гея си пожелала това да се случи. И над земята се образувало небе – защитен купол, който бил син денем и черен нощем. Небето се нарекло Уран. Знам, звучи малко като айрян, което обяснява защо богът бил толкова гневлив. Да си бе избрал по-хубаво име. Хосе или Смъртоносеца например.

Както Гея, така и Уран можел да приема човешки облик и да посещава жената. Това било хубаво, тъй като по принцип небето е там горе, а връзките от разстояние никога не се получават.

Физическата форма, под която се подвизавал Уран, била на висок здравеняк с дълга тъмна коса. Носел само една препаска, а кожата му променяла цвета си – някога била синкава с облаци по мускулите, друг път тъмна със звезди. Гея си го представила така. Не обвинявайте мен. Понякога може да го видите с колелото на зодиака, вълпяващ всички съзвездия, които пресичат небето ни отново и отново през вечността.

Както и да е. Уран и Гея се оженили.

Но не живели щастливи заедно.

Част от проблема се състоял в това, че Хаосът се зарадвал на творението си. Помислил си в мъглата:

- Хей, земя, небе! Това беше забавно! Чудя се какво ли още мога да създам?

И така сътворил още проблеми. Искам да кажа – богове.

Водата се събрала от мъглата на Хаоса, изтекла в най-дълбоките недра на земята и образувала първите морета, които, естествено, развили съзнание. Бог Понт.

После Хаосът съвсем полудял. „Защо да не направя още един купол като небето, казал си той. – Но на дъното на земята. Това ще е супер!“

И така под земята се появил още един купол, тъмен и неприветлив, завинаги скрит от небесната светлина. Това бил Тартара, Ямата на Злото, както ви подсказва името. Когато той развил съзнанието си, се оказал изключителен гадняр.

За беда и Понт, и Тартара харесали Гея, което подложило връзката ѝ с Уран на изпитание.

Още първични богове се появили от нищото, но ако опитам да ги изброя, ще си стоим на тая глава седмици. Хаоса и Тартара имали дете заедно (не питайте как, не знам и не искам да знам!) и го нарекли Никс Нюкс, възплъщението на нощта. После Никс самичка си родила дъщеря на име Хемера и тя станала денят. Двете не се разбирали особено, защото били различни като... ами, сещате се. Денят и нощта.

Според някои митове Хаосът създал и Ерос, бога на размножаването, което обяснява как са се появили малките бебета богчета. Но според други Ерос е син на Афродита. Ще стигнем до тях по-нататък. Аз нямам представа коя версия е правдоподобна, но знам, че Гея и Уран наистина имали деца.

За огромно мое съжаление.

Първо си народили дванайсет – шест момичета и шест момчета, наречени титани. Те приличали на хора, само че били много по-високи и силни. На повечето семейства дванайсет деца биха им стигнали, даже може да им

посветят репортаж в сутрешните блокове.

Освен това, когато титаните се родили, отношенията между Уран и Гея се влошили. Уран прекарвал все повече време на небето и рядко слизал да види жена си. Не искал да помага за децата. Гея се обидила. Двамата започнали да се карат. Когато децата пораснали, Уран не спирал да им крещи. Бил ужасен баща.

Няколко пъти двамата с Гея опитали да заздравят връзката си. Гея решила, че ако има още едно поколение деца, това ще ги сближи.

Знам. Лоша идея.

Родила три деца. Но уви, те придали ново измерение на думата ГРОЗЕН. Били големи и силни като титаните, но яки, груби и твърде, твърде космати. Освен това всяко едно от тях имало само по едно око. По средата на челото.

За такива деца хората казват, че само майка им може да ги обича. И Гея наистина си ги обичала. Нарекла ги върховни циклопи. Те дали началото на цяла нова раса не толкова върховни циклопи. Това обаче станало по-късно.

Когато Уран видял трите еднооки дечица, изгубил ума и дума.

- Тези деца не може да са мои! Дори не приличат на мен!

- Одрали са ти кожата, мухльо такъв! - развикала се Гея. - Да не си посмял да ме оставиш да ги гледам сама!

- Не бой се, няма - изръмжал Уран и се изнесъл. Когато се върнал, носел вериги, сплетени от мрака на нощното небе. Оковал циклопите и ги хвърлил в Тартара, единствената част от създанието, която на Уран не му се налагало да гледа.

Грубо, знам.

Гея пищяла и плакала, но Уран отказал категорично да освободи циклопите. Никой не смеел да се възпротиви на заповедите му, понеже по това време вече си бил спечелил славата на доста страшен тип.

- Аз към кралят на вселената - крещял той, - как може да не съм! Нали съм над всичко останало...

- Мразя те! - викала Гея.

- Мълчи! Ще правиш каквото кажа! Аз съм първият и най-добър от първичните богове.

- Но аз се родих преди теб - възразила Гея, - щях да бъда тук дори ако...

- Не ме предизвиквай - изсъскал той, - имам още вериги от мрака на нощното небе.

От гняв Гея, както се досещате, предизвикала земетресение, но не знаела какво друго може да направи. По това време първите ѝ деца, титаните, вече почти били станали възрастни. Жал им било за майка им. Не харесвали особено баща си - Гея винаги го одумвала, съвсем не без причина, трябва да признаем. Титаните обаче се боели от Уран и не знаели как може да го победят.

„Трябва да останем заедно заради децата, рекла си Гея. - Защо пък да не опитаме отново с Уран!“

Организирали си романтична среща на свещи, с рози и приятна музика. Част от старата магия се върнала. След няколко месеца Гея родила още три дечица.

И те доказали, че връзката ѝ с Уран нямала бъдеще.

Новите хлапета били още по-чудовищни от циклопите. Всяко имало стотина ръце около гърдите като шипове на морски таралеж и петдесет мънички глави по раменете. Това нямало значение за Гея. Тя обичала мъничките им лица. Всичките сто и петдесет. Нарекла тризнаците

сторъки. Но едва имала време да го стори, тъй като Уран пристигнал, погледнал ги и след това ги измъкнал от ръцете на Гея. Без да продума и дума ги оковал и ги хвърлил в Тартара като чували с боклук.

Да, небесният не се оказал особено свестен.

Това обаче дошло в повече на Гея. Тя плакала, пищяла и предизвикала толкова много земетресения, че титаните дошли да видят какво не е наред.

- Татко ви е пълен *****!

Не знам как точно го е нарекла, но подозирам, че е съчинила първата псувня. След това обяснила какво е станало. После вдигнала ръце и накарала земята под нея да потрепери. Призовала най-твърдия материал, който успяла да намери в земното си господарство, оформила го с гнева си и създала първото оръжие - криво желязно острие дълго около метър. Заковала го за една дървена дръжка, която направила от най-близкия клон, а сетне показала изобретението си на титаните.

- Вижте, деца - рекла тя, - това е оръжието на моята мъст. Ще го нарека коса!

Титаните започнали да мърморят. Явно нямала предвид това, дето расте на главите им. Какво точно обаче бе направила? Защо бе изкривено?

- Един от вас трябва да пристъпи напред - извикала Гея, - Уран вече е недостоеен да бъде крал на вселената. Един от вас трябва да го убие и да заеме мястото му.

Титаните се огледали неспокойно.

- Обясни какво означава да го убием - казал Океан. Той бил най-голямото момче сред титаните, но често прекарвал свободното си време с първичния бог на водата, когото наричал чичо Понт.

- Иска да унищожим баща ни - отгатнала Темида. Тя

била едно от най-умните момичета и веднага разбрала какво означава да накажеш някого за престъплението му, – да направим така, че повече да не съществува.

– Че възможно ли е това – попитала сестра ѝ Рея, – мислех, че сме безсмъртни!

– Не бъдете такива страхливци – изръмжала от яд Гея, – взимате острието и насичате татко си на малки парченца, така че да не ни безпокои повече. Който от вас стори това, ще стане господар на вселената! Обещавам да ви направя от сладките, които обичате. С глазура.

В наши дни имаме термин за хората, които разсъждават така. Наричаме ги психопати.

Едно време обаче е нямало такива строги правила за поведение. Може би ще приемете роднините си по-лесно, ако знаете, че членовете на първото семейство в историята също не се понасяли.

Титаните започнали да мърморят и да се сочат един другото с пръст.

– Хей, ти ще се справиш добре с татко.

– Ъ, не, мисля, че ти си по-достоеен.

– С радост бих убил баща ни, обаче имам работа и...

– Аз ще го направя – обадил се някой.

Най-младият от дванайсетте си проправил път напред. Кронос бил по-малък от братята и сестрите си. Не бил нито най-умен, нито най-силен или най-бърз. Но определено бил най-властолюбив. Предполагам, че когато си най-малкото от дванайсет деца, винаги искаш да изпъкнеш. Най-младият титан харесал идеята да царува над света, особено предвид факта, че така щял да има власт и над роднините си.

Пък и обичал сладки с глазура.

Кронос бил висок около три метра, доста скромно за

титан. Не изглеждал опасен като някои от братята си, но притежавал услужлив ум. Братята и сестрите му го наричали „Лукавия“, понеже винаги се борел подло и никога не бил там, където очакваш, че ще бъде.

Имал усмивката и тъмната, къдрава коса на майка си. А също и жестокостта на баща си. Щом те погледнел, не можело да знаеш дали ще ти разкаже виц, или ще те удари. Брадата му също била смущаваща. Макар и твърде малък, за да има брада, вече така завъртал краищата ѝ, че да изскачат от брадичката му като клюн на гарван.

Когато видял косата, очите на Кронос блеснали. Искал желязното острие. Единствен сред братята и сестрите си разбирал колко големи щети може да нанесе то.

Пък и защо да не убиел баща си. Уран почти не го забелязвал. Нито пък Гея. Родителите му едва ли го знаели по име.

А Кронос мразел да го пренебрегват. Бил се уморил от това да е най-малък и да доизносва дрехите на по-големите си братя и сестри.

- Аз ще го сторя - повторил, - ще нарежа татко на ситно.

- Любимият ми син - възкликнала Гея, - ти си страхотен! Винаги съм знаела, че мога да разчитам на теб! Как впрочем ти беше името?

- Кронос - процедил той, но продължил да се усмихва. Коса, сладки, шанс да убие някого. В името на това Кронос можел да скрие чувствата си.

- Приемам го като чест да убия за теб, майко. Но трябва да стане както аз искам. Първо ще подмамиш Уран на гости. Кажи му, че съжаляваш. Кажи му, че вината е твоя и че ще приготвиш вечеря, за да се извиниш. Просто го извикай и се престори, че още го

обичаш.

- Ужас - възмутила се Гея, - да не си луд.

- Само се престори - настоял Кронос, - щом приеме човешка форма и застане до теб, аз ще скоча и ще го напада. Но ми трябва помощ.

Той се обърнал към братята и сестрите си, които внезапно се загледали в краката си.

- Вижете, момчета и момичета - рекъл Кронос, - ако нещо се обърка, Уран ще отмъсти на всички ни. Трябват ми четирима, които да го задържат и да направят така, че да не избяга обратно на небето преди да го довърша.

Останалите притихнали. Вероятно се опитвали да си представят как кльощавият им малък брат напада огромния им гневлив баща и картината не им се понравила.

- Хайде де - скарал им се Кронос, - аз ще го накълцам. Четирима трябва просто да го задържат. Стана ли цар, ще ги възнаградя богато. На всекиго ще дам по един от краищата на света - север, юг, изток, запад. Офертата е еднократна. Кой е с мен?

Момичетата били прекалено умни, че да се замесват в убийство. Извинили се и си тръгнали. Най-големият син, Океан, задъвкал нервно палец.

- Трябва да се върна в морето, да нагледам... въ... водораслите. Съжалявам!

Така останали само четирима от братята на Кронос - Койос, Япет, Криос и Хиперион.

Кронос им се усмихнал. Взел косата от ръцете на Гея и опипал върха ѝ. Капка златна кръв капнала от собствения му пръст.

- Четирима доброволци значи. Браво!

- Ами ние - прокашлял се Япет.

Но Хиперион сръчкал Япет с лакът.

- Вътре сме, Кронос - обещал той, - разчитай на нас!

- Отлично - измъркал Кронос. Това бил първият път в историята, когато зъл гений измърквал „отлично“. След това им изложил плана.

Същата нощ Уран изненадващо се появил.

Разхождал се в долината, където обикновено се срещал с Гея, и се намръщил, когато видял обилната вечеря на масата.

- Получих бележката. Сериозно ли искаш да се извиниш?

- Разбира се!

Гея била облякла най-хубавата си зелена рокля без ръкави. Къдравата ѝ коса била обсипана с бижута (като богиня на земята, не ѝ било трудно да се сдобие с тях), самата тя ухаела на роса и жасмин. Седнала на дивана, облян от меката светлина на свещите, и дала знак на съпруга си да приближи.

Уран се почувствал неловко само с едната си препаска. Не се бил сресал. Изобщо не бил готов за среща. Нощната му кожа била покрита със звезди, но това не бил истински костюм. Съжалил, че не си е измил поне зъбите.

Дали не е подозирал нещо? Не знам. Не забравяйте, досега никога в историята на космоса не е имало засади и убийства. Неговото щяло да е първото. Какъв късметлия. Освен това бил самотен, там горе на небето. Единствените му приятели били звездите, въздушният бог Етер (който бил пълен въздухар), а също и Никс и Хемера, майката и дъщерята, които спорели всеки ден на зазоряване и свечеряване.

- Та - дланите на Уран се изпотили. Бил забравил колко

красива можела да бъде Гея, когато не креци в лицето му. - Не ми се сърдиш?

- Никак - успокоила го Гея.

- И няма проблем, задето оковах хлапетата и ги хвърлих в бездната?

Гея скръцнала със зъби, но се насилила да се усмихне.

- Няма проблем.

- Хубаво - изсумтял той, - понеже мъниците бяха ужасно грозни.

Гея потупала дивана.

- Седни до мен, съпруже мой.

Уран се ухилил и застанал до нея.

Веднага щом седнал, Кронос прошепнал иззад най-близката скала:

- Сега.

Четиримата братя изскочили от скривалищата си. Криос се бил маскирал като храст. Койос бил изкопал дупка, която покрил с клони. Хиперион се бил скрил зад дивана (ще да е бил доста голям диван), а Япет се направил на дърво, протягайки ръце вместо клони. По някаква причина това сработило.

Четиримата братя сграбчили Уран. Всеки хванал по една от ръцете и по един от краката му. Повалили баща си и го приковали към земята.

Кронос се появил от сенките. Железната коса блеснала на светлината на звездите.

- Здравсти, татко.

- Какво означава това - извикал Уран, - Гея, кажи им да ме освободят!

- Как пък не - надигнала се от дивана Гея, - каквато милост прояви към децата ни, съпруже мой, такава и ще получиш. Освен това, какъв простак трябва да си, за да

дойдеш с препаска на официална вечеря? Възмутена съм!

- Как смееш - започнал да се гърчи безпомощно Уран, - аз съм господарят на вселената!

- Беше - надигнал косата си Кронос.

- Внимавай! Ако сториш това... как се казваше?

- КРОНОС!

- Ако сториш това, Кронос - казал Уран, - ще те прокълна! Някой ден собствените ти деца ще те унищожат и ще вземат трона ти, както ти взимаш моя!

- Нека се пробват - изсмял се Кронос.

И свалил косата надолу.

Ударил Уран точно в... знаете ли, дори не мога да го кажа. Ако си момче, сети се кое е най-чувствителното място, където може да те уцелят. Мхм. Същото.

Кронос продължил да сече, а Уран виел от болка. Представете си сцена от възможно най-противния и евтин филм на ужасите. Навсякъде шурнала кръв, макар тази на боговете да била златна. Нарича се Икор.

Капки покапали по скалите. Кръвта била толкова силна, че по-късно, когато никой не гледал, от Икора се надигнали създания - трите крилати демони, известни като Еринии, духове на възмездието. Те веднага отлетели към мрака на Тартара. Други капки кръв паднали на плодотворна почва. Там те се превърнали в диви, но подобри същества като нимфи и сатири.

Но по-голямата част от кръвта просто опръскала всичко наоколо. Наистина. Оставила петна, които Кронос никога не успял да изпере.

- Браво, братя мои! - ухилил се до ушите той. Кръвта му била обагрена в златно.

Япет повърнал на място. Другите се изсмели и

започнали да се тупат по раменете.

- Толкова съм горда с вас, деца мои - рекла Гея, - всички ще получат сладки и пунш!

Преди празнеството Кронос събрал на покривката останките на баща си. Може би защото презирал най-големия си брат Океан, задето не помогнал в убийството, Кронос отнесъл останките до морето и ги хвърлил в него. Кръвта се смесила със солената вода и ... ами ще видите какво се получило.

Сега ще попитате.

Добре де, щом небето било убито, как е възможно да го виждаме, когато вдигнем очи нагоре?

Веднага ви отговарям: Не знам.

Предполагам, че Кронос е убил физическата форма на Уран, така че богът на небето не може да се върне на земята и да стане цар отново. На практика е изпратен в изгнание на небето. Не е точно мъртъв, но не е в състояние да направи нищо повече от това да бъде безобидният купол над света.

Кронос обаче се върнал в долината и титаните си спретнали голямо празненство. Гея нарекла Кронос господар на вселената. Направила му единствена по рода си златна корона, специален екземпляр. Кронос удържал на обещанието си и дал на четиримата си братя, които помогнали, контрол над четирите краища на света. Япет станал титан на запада. Хиперион - на изтока. Койос взел севера, а Крийос - юга.

Същата нощ Кронос вдигнал чашата си нектар, любимата напитка на безсмъртните. Опитал да се усмихне самоуверено, тъй като така трябвало да изглежда един цар. Но всъщност вече започнал да се притеснява от проклятието на Уран, че някой ден

собствените му деца ще го свалят от трона.

Въпреки това извикал:

- Вдигам тост, братя и сестри! Започва Златен век!

Ако харесвате лъжите, кражбите, убийствата и канибализма, продължете да четете, защото за тях наистина е настъпил Златен век.

ЗЛАТНИЯТ ВЕК НА КАНИБАЛИЗМА

В началото Кронос не бил толкова лош. Наложило се да направи усилия, за да стане завършена гад.

Освободил Върховните циклопи и Сторъките от Тартара и така зарадвал Гея. Чудовищата се оказали и полезни. Били прекарвали цялото си време в бездната, учейки се да коват метал и да строят с камъни (предполагам, че там няма какво друго да се прави), затова, в знак на благодарност към Кронос, задето ги е освободил, му издигнали огромен дворец на върха на планината Отрис. Тогава тя била най-високата планина в Гърция.

Дворецът бил направен от съвършено черен камък. Високи колони и дълги коридори блестели на светлината на вълшебни факли. Тронът на Кронос бил изработен от огромен обсидианов камък, украсен със злато и диаманти. Звучи впечатляващо, но едва ли е бил много удобен. Това обаче не пречело на Кронос. Можел да си седи там по цял ден, да наблюдава света под себе си и да се кикоти злобно.

- Мое! Само мое! Всичко това е мое!

Петимата му братя и шестте сестри не спорели с него. Вече си имали любими територии, освен това не искали да дразнят Кронос, след като видели уменията му с

косата.

Освен че бил цар на света, Кронос станал и титанът на времето. Не можел да пътува през него като Доктор Кой, но можел да го ускорява или забавя. Затова, ако ви се струва, че времето в училище тече прекалено бавно, да знаете, че Кронос е виновен. Задето уикендът минава прекалено бързо - също.

Той обаче се интересувал най-вече от унищожителната сила на времето. Понеже бил безсмъртен, се удивлявал на това какво означават няколко кратки години за един човек. Обичал да пътува из света и да ускорява живота на дървета, растения и животни, за да ги гледа как умират. Никога не му омръзвало.

Що се отнася до братята му, странно е, че четиримата, помогнали за убийството на Уран, получили четирите краища на света. Озадачаващо е, тъй като гърците смятали, че светът е голям, кръгъл и плосък като щит, което означава, че не е имал ъгли. Но...

Криос станал титанът на юга. Овенът бил негов символ, тъй като съзвездието се издига в южното небе. Синята му броня била обсипана със звезди. Рога на овен украсявали шлема му. Той бил тих и мрачен. Можел да стои на южната порта на света, да гледа съзвездията и да размишлява - вероятно за това, че е трябвало да си поиска по-интересна работа.

Койос, титанът на севера, живеел - очевидно - на срещуположния край на света. Понякога го наричат Полус, тъй като контролирал северния полюс, много преди Дядо Коледа да се нанесе там. Койос станал и първият титан, способен да пророкува. Всъщност самото му име означава буквално „въпрос“. Питал за небето и понякога небето му отговаряло. Зловещичко си е, да. Не

знам дали е говорил с духа на Уран, но умението му да вижда бъдещето се оказало толкова полезно, че титаните започнали да го разпитват за важни неща, като:

Какво ще е времето в събота? Кронос ще ме убие ли днес? Какво да нося на танците с Рея? Такива неща. Накрая Койос предал пророческата си дарба на децата си.

Хиперион, титанът на изтока, бил най-ярък от четиримата. Тъй като светлината на изгрева идвала от изток всяка сутрин, той се нарекъл Господар на светлината. Зад гърба му всички обаче го наричали диетичния Кронос, тъй като правел каквото Кронос му казал. Като Кронос с по-малко калории и никакъв вкус. Носел ярка златна броня и бил известен с това, че избухвал в пламъци, когато му хрумне, което го правело забавна компания на купоните.

Неговият антипод, Япет, бил по-уравновесен като титан на запада. Наистина, красивият залез успокоява. Въпреки това не било хубаво да ядосваш този тип. Славел се като отличен воин, умело въртящ копието. Името му означава „Пронизващия“ и съм убеден, че не го е спечелил, като накичвал обици в мола.

Последният брат, Океан, поел външните води, които опасвали света. Затова наричат големите водни пространства океани. Трябва да сме благодарни за това. Представете си, ако Япет бе станал господар на водата. Днес щяхме да прекосяваме Атлантическия япет, а това просто не звучи яко.

Сега, преди да мина към шестте момичета титани, да уточня някои неприятни подробности.

Както можете да предположите, момчетата титани започнали да мислят, че баща им си имал Гея. Затова и

те трябвало да си имат жени. Тогава погледнали момичетата титани и си казали...

Хммм...

Знам, знам, струва ви се отвратително. Братя да искат да се оженият за сестрите си?

Гадничко си е, но титаните просто не гледали на семейните взаимоотношения като нас.

Първо, както вече казах, тогава е нямало толкова строги морални забрани. Второ, липсвал богат избор на партньори. Не може да влезеш в сайта TitansMatch.com и да си намериш съвършения другар.

Най-важното обаче е, че безсмъртните просто не са хора. Те живеят, в общи линии, вечно. Имат страхотни сили. Имат Икор вместо кръв и ДНК. Не се притесняват от смесване на гените. Заради всичко това не гледат на връзката между брат и сестра по същия начин. Наистина ти и момичето, което харесваш, може да сте от една майка, но когато пораснете, вече не мислите по същия начин един за друг.

Такава е теорията ми. Но може и титаните просто да са били изроди. Сам реши!

Така или иначе, не всички братя се оженили за сестрите си, но ето какво станало.

Най-голямото момиче се казвало Тея. За да привлечеш вниманието ѝ, трябвало само да размахаш нещо бляскаво пред лицето ѝ. Тя обичала шарени неща и ярки гледки. Всяка сутрин танцувала от радост при настъпването на деня. Била готова да изкачи цели планини само заради пейзажа. Дори слизала под земята и намирала блестящи скъпоценни камъни, които с магията си карала да светят. Тя дала блясък на златото, сияние на диамантите.

Станала титан на ясения поглед. И понеже обожавала

светли неща, се омъжила за Хиперион, господаря на светлината. Както можете да се досетите, разбирали се чудесно. Но от друга страна, как ли са успявали да заспят със сиянието на Хиперион посред нощ и хилежа на Тея: „Ярко! Ярко!“. Нямам никаква представа.

Сестра ù Темида била съвсем различна. Тиха, замислена, тя не привличала вниманието върху себе си и винаги носела бяла забрадка на главата си. От ранна възраст осъзнала, че има ясна представа за това кое е правилно и кое грешно. Кое е справедливо и кое не. Когато се съмнявала, твърдяла, че извлича мъдрост от самата земя. Не смятам обаче, че е имала предвид Гея, тъй като Гея не била много по тая част кое е редно и кое не.

Можела да отсъди дори в най-ожесточения спор. Станала титан на закона и справедливостта. Не се омъжила за никого от братята си, което показва колко мъдра била наистина.

Третата сестра била Тетида. Обещавам ви, че това е последното момиче, чието име е с „Т“, тъй като дори аз вече се обърках. Обичала реки, потоци, течаща вода от всякакъв вид. Била много мила и винаги предлагала на децата си да пият нещо, макар останалите да се уморявали да слушат как средностатистическият титан имал нужда от двайсет и четири големи чаши вода на ден, за да не се дехидратира. Тетида се възприемала като бавачка на целия свят, тъй като всички имали нужда да пият. Омъжила се за Океан, което не било изненада. Ти обичаш водата? Аз също! Да се вземем!

Четвъртата сестра, Феба, живеела в самия център на света, което за гърците бил Делфийският оракул - свещен поток, от който някога чуваш шепот от бъдещето.

Гърците наричали това място омфал, което буквално означава пъпа на света.

Феба била една от първите, които чули гласовете в Делфи, но не била мрачна и тайнствена врачка. Името ѝ означава „светъл“, затова винаги гледала на нещата от положителната страна. Пророчествата ѝ били като онези сладки с късметчета, които ти обещават само прекрасни неща. Това е хубаво, ако държиш да получаваш добри новини, но не и ако имаш истински проблем. Представи си например, че предстои да умреш утре. Тогава Феба може да каже:

- Ами, не го мисли контролното по математика идната седмица!

Феба се омъжила за северняка Койос, понеже и той можел да пророкува. За жалост се виждали много рядко, тъй като живеели далеч един от друг. Като бонус мога да ви кажа, че внучето на Феба, известно като Аполон, поело контрола над Оракула. И понеже наследил силите на баба си, Аполон понякога е наричан Феб Аполон.

Сестра номер пет била Мнемозина. С тази моя дислексия трябваше двайсет пъти да ѝ проверя името и вероятно пак съм го написал погрешно. Аз ѝ викам Немозина. Та Мнемозина била родена с фотографска памет, макар че в ония времена никой не знаел какво представлява фотографията. Наистина, помнела всичко – рождените дни на сестрите си, домашните, да изхвърли боклука, да нахрани котките. Понякога от това имало полза, тъй като помнела семейните записки и рядко забравяла каквото и да било. От друга страна, било досадно да е край теб, тъй като никога не ти позволявала да забравиш нещо.

Излагацията, когато беше на осем? Мхм, помни я.

Парите, дето ù дължиш отпреди три години? Помни ги!

Още по-лошо, Мнемозина очаквала и останалите да помнят като слонове. За да помогне, измислила писмата и записките за нас, нещастниците, които не можем да записваме всичко в главите си. Станала титан на паметта, и най-вече на наизустяването. Следващият път, когато трябва да учите за контролно или да запомните столиците на всичките петдесет щата просто така, благодарете на Мнемозина. Такива идеи произтичат все от нея. Никой от останалите титани не искал да я вземе за съпруга. Смятайте!

И накрая сестра номер шест. Рея. Милата Рея! Била най-сладката и красивата от момичетата титани, от което, разбира се, следвало, че имала най-лошия късмет и най-трудния живот. Името ù означава „лекота“, „течение“. И двете дефиниции пасват. Винаги вървяла по течението, хората се чувствали добре около нея. Обикаляла долините по земята, срещала своите братя и сестри, приказвала си с нимфите и сатирите, появили се от кръвта на Уран. Много обичала животните. Лъвът ù бил любимец. Видите ли снимки на Рея, почти винаги е с двойка лъвове. Това ù позволявало да се разхожда дори в най-лошите квартали.

Рея станала титан на майчинството. Обожавала бебетата и винаги помагала на сестрите си при раждане. Някой ден, след като и тя вече си имала свои деца, щяла да се нарече Велика майка. Но уви, за да стане това, трябвало да се омъжи. И оттам започнали проблемите.

О, всичко било страхотно! Какво можело да се обърка?

Ами и Гея, Майката земя, мислела така. Била толкова доволна да види децата си на власт, че решила да се скрие обратно в земята и да бъде...ами... земя. Била

изживяла много. Имала осемнайсет деца. Дошло време да си почине.

Била сигурна, че Кронос ще бъде добър и вечен цар. Как пък не... Легнала да си дремне, а това в геологически мащаб ще рече, че заспала за няколко хилядолетия.

В това време титаните си народили свои деца, титани от второто поколение. Водното семейство на Океан и Тетида имало дъщеря, наречена Климена, която станала богинята титан на славата. Предполагам, че се е нуждаела от слава, тъй като била израснала на океанското дъно, където никога нищо не ставало. Обичала да бърбори и да чете вестници с последните клюки от Холивуд... или поне щяла да го прави, ако Холивуд съществувал. Като много хора, обсебени от жаждата за слава, отишла на запад. И се влюбила в местния титан Япет.

Аха, знам, че ù е чичо. Гадно е. Но както казах и по-горе, титаните не са като нас. Съветът ми е да не го мислите много. Както и да е, Япет и Климена си имали син на име Атлас, който се превърнал в изключителен воин и голям тъпанар. Когато пораснал, станал дясната ръка на Кронос и негов палач.

След това на Япет и Климена им се родил син на име Прометей, почти толкова умен, колкото и Кронос. Според някои легенди Прометей измислил низша форма на живот, за която сигурно сте чували - хората. Един ден обикалял по брега на една река, създавал предмети от глина и направил две смешни, подобни на титани фигурки, само че много по-малки и лесни за мачкане. Вероятно в глината е имало от кръвта на Уран, а може би Прометей вдъхнал живот на фигурките нарочно. Не зная. Но те оживели и станали първите хора.

Сигурно се питате дали Прометей е получил медал за това. Ами не. Титаните гледали на хората така, както ние на гризачите. Някои титани ни намирали за сладки, макар че сме умирали много бързо и е нямало причина да съществуваме. Други се отвращавали от нас като от плъхове. Трети не ни обръщали внимание. Иначе самите хора основно се криели в пещерите и тичали насам-натам с надеждата да не бъдат размазани.

А титаните правели нови и нови бебета. Няма да ги спомена тук, иначе ще си говорим до пробуждането на Гея. Койос и Феба обаче имали щерка на име Лето, която решила, че иска да бъде защитница на младите. Станала първата детегледачка на света. Всички родители титани много ѝ се зарадвали.

Хиперион и Тея, господин и госпожа Сияйни, имали деца, които нарекли Хелиос и Селена. Те управлявали слънцето и луната. Логично, нали? По-ярки неща от тях трудно може да намериш.

Хелиос управлявал слънчевата колесница всеки ден и така навъртял сериозен километраж. Смятал се за суперготин и имал навика да вика на колесницата си „гаджеловка“.

Селена не била толкова лъскава. Управлявала лунната колесница нощем и като цяло не се забърквала в глупости, макар че веднъж успяла да се влюби и така станала участница в най-тъжната любовна история на света. Нея обаче ще ви я разкажа друг път.

Един определен титан нито се женил, нито имал деца. Сецате се. Кронос, господарят на вселената. Стоял си в двореца на планината Отрис и ставал все по-сърдит и по-сърдит на останалите, които си изкарвали страхотно.

Нали не сте забравили проклятието на Уран? Че някой

ден собствените му деца ще го свалят от власт? Кронос не можел да се отърве от тази мисъл.

Първо си казал: „Какво толкова. Няма да се женя и няма да имам деца!“.

Не е яко обаче да си стоиш сам, докато всички около теб създават семейства. Кронос си бил спечелил трона честно и почтено, но проклятието му убивало радостта от това, че е насякъл баща си на парчета. Сега трябвало да се пази да не падне от власт, а останалите просто си гледали живота.

Колко несправедливо!

Роднините му рядко го посещавали. След като Гея се прибрала в земята, спрели да идват на вечеря в неделя. Казвали, че са заети, но Кронос подозирал, че неговите братя и сестри, племенници и племеннички всъщност се боели от него. Той наистина притежавал нрава и жестокостта на баща си, а косата му била доста плашеща. Освен това, когато се ядосвал, имал навика да крещи:

- Ще ви избия всичките!

Но какво е бил виновен, задето си падал по-емоционален?

Една сутрин превъртял. Събудил се от звука, предизвикан от циклоп, който изчуквал парче бронз под прозореца на спалнята му. Седем сутринта, през уикенда!

Кронос бил обещал на майка си, че ще освободи Върховните циклопи и Сторъките от Тартара, но вече се бил уморил от грозните си роднини. С годините те ставали все по-отвратителни. Миришели на крака, нямали никаква хигиена и постоянно вдигали шум, строяли разни неща, обработвали метали, дялали

камъни. Свършили му работа за двореца, но сега просто го дразнели.

Кронос викнал Атлас, Хиперион и още няколко от биячите си. Те събрали циклопите и Сторъките и им казали, че ще отидат на пикник да се пораждат на дивите цветя. След това пак оковали нещастниците и ги метнали обратно в Тартара.

Гея нямало да се зарадва, ако се събуди, но какво от това? Сега Кронос бил цар. Майка му трябвало да се примири с този факт.

Дворецът притихнал след това, но Кронос ставал все по-сърдит. Не било честно, че не може да си има гадже.

Всъщност той вече бил влюбен. В Рея.

Тя била страхотна. Всеки път, когато семейството титани се събирало, Кронос я зяпал. Ако забележел, че друго момче флиртува с нея, го викал настрана за сериозен разговор, държейки коса в ръка, и предупреждавал да не го прави никога повече.

Харесвал смеха на Рея. Усмивката ѝ била по-ярка от гаджеловката на Хелиос... тъ, имам предвид слънцето. Обожавал начина, по който къдриците ѝ падали по раменете. Зелените ѝ като долини очи, устните ѝ... Кронос си мечтаел да целуне тези устни.

Рея била мила, добра и всички я обичали. Кронос решил, че ако има такава жена, семейните ще обикнат и него, ще идват по-често на гости, самата Рея щяла да го направи по-добър титан. Животът щял да бъде прекрасен.

Но друга част от него се съпротивлявала на тази мисъл. Не! Не бива да се женя заради глупавото проклятие!

Кронос охкал от раздразнение. Той бил царят на цялата проклета вселена! Можел да прави каквото си иска! Може би Уран просто се бил подиграл с него. Вероятно

нямало никакво проклятие. А може би щял да извади късмет, като не му се родят деца.

Забележка – ако не искаш да имаш деца, не се жени за момичето, което е титан на майчинството.

Кронос опитал да се удържи, но накрая се предал. Поканил Рея на романтична вечеря и излял чувствата си пред нея. Предложил ѝ женитба веднага.

Не знам дали Рея го е харесвала, или не. Ако не е, предполагал, че я е било страх да откаже. Говорим за лукавия Кронос, титана, убил собствения си баща. Царят на цялата проклета вселена.

Това, че по време на вечерята косата висяла от кука на стената зад него, а острието ѝ блестяло сякаш още е покрито със златен Икор, не помогнало.

Рея се съгласила да се омъжи за него.

Може пък и да е вярвала, че ще го направи по-добър. Може и самият Кронос да го е вярвал. Имали хубав меден месец. След няколко седмици, когато научил, че Рея – каква изненада – очаква първото си дете, опитал да убеди себе си, че всичко е наред. Бил щастлив!

Нямало да бъде лош баща като Уран. Нямало значение дали ще има момче, или момиче титан. Кронос щял да го обича и да забрави за лошото проклятие.

Така детенцето се родило – красиво момиченце.

Рея тайничко се бояла, че детето им може да бъде циклоп или сторък. Смятала, че и Кронос се страхувал от това. Но не. Детенцето било съвършено.

Всъщност прекалено съвършено.

Рея я нарекла Хестия. Повила бебето в леки завивки и го показала на гордия баща. В началото Кронос се усмихнал. Детето било сладко, а не чудовище. Но когато гъделичкал малката по брадичката и видял очите ѝ,

докато издавал мили звуци, Кронос осъзнал, че Хестия не е точно титан.

Била по-малка от титаните, но по-тежка и с идеални пропорции. Погледът ѝ бил прекалено интелигентен за новородено. Излъчвала сила. Кронос виждал във времето и лесно прозрял как ще изглежда момичето, когато порасне. По-малка от титан, но способна на чудеса. Ще надмине всеки от титаните в каквото си поиска.

Хестия била като подобрена версия на титаните. Титан 2.0, новият хит. Всъщност изобщо не била титан. Била богиня - първата от ново поколение безсмъртни. Докато я гледал, Кронос се почувствал като много стар телефон, поставен до последен модел смартфон. Осъзнал, че дните му са преброени.

Гордата му усмивка помръкнала. Това дете не бивало да пораста, в противен случай пророчеството на Уран щяло да се сбъдне. Кронос трябвало да действа бързо. Знаел, че Рея няма да се съгласи да убият дъщеря ѝ. Затова била дошла с тъпите си лъвове. Не можел да си позволи да се бие в тронната зала. А и нямало как да вземе косата, докато държи бебето. Трябвало да се отърве от Хестия веднага. Необратимо.

Отворил уста - широко, много широко, по-широко, отколкото самият той предполагал, че може. Долната му челюст се откачила, като на онези големи змии, които ядат крави. Натъпкал Хестия в устата си и я глътнал цялата.

АМ! И вече я нямало.

Рея, както може да си представите, изпаднала в истерия.

- Бебчето ми! - изпищяла тя. - Но ти... просто я...

- Мда - уригнал се Кронос, - извинявай.

Очите на Рея щели да изхвъркнат. Продължила да крещи. Щяла да нападне Кронос с голи ръце или да пусне лъвовете си срещу него, но се страхувала да не нарани бебенцето в тялото му.

- Изкашляй я! - настояла тя.

- Не мога - отвърнал Кронос, - имам суперстомах. Нещо падне ли в него, не излиза.

- Как можа да я глътнеш - развикала се Рея, - това бе нашето бебче!

- Ами да, затова - Кронос се опитал да я погледне извинително, - виж, миличка, нещата с това хлапе нямаше да се получат.

- Как така нямаше да се получат?

- Ами има едно проклятие - Кронос ѝ разказал за пророчеството на Уран, - не се сърди, сладкишчето ми. Това бебе дори не бе истински титан. Само беди щеше да ни докара. Следващото детенце ще е по-добро, сигурен съм.

Това прозвучало разумно на Кронос, но по някаква причина Рея останала недоволна и си тръгнала вбесена.

Ще си помислите, че Рея никога не му е простила. Тежко е наистина съпругът ти да изяде първородното ви дете като хамбургер. Една нормална майка не би забравила това.

Но Рея се намирала в сложна ситуация.

Първо, Кронос глътнал бебето Хестия цяло. Хестия, подобно на родителите си, била практически безсмъртна. Не можела да умре, макар и в стомаха на баща си. Там сигурно било гадно и тясно, но не и фатално.

„Още е жива - утешила се Рея. - Ще намеря начин да си я върна.“

Това донякъде я успокоило, макар че нямала план. Не

можела да използва сила, за да си я върне обратно. Рея била мила богиня. Дори да била опитала да се бие, повечето от яките титани, като Хиперион или говедото Атлас, щели да подкрепят Кронос. Не можела и да рискува, предприемайки изненадваща атака с ножа, косата или дори лъвовете, тъй като така бебето щяло да пострада.

Сега си мислите - *Хей, чакай малко. Нали бебето е безсмъртно, защо Рея се страхувала, че ще го нарани?*

Как да ви кажа, безсмъртните могат да бъдат ранени или осакатени. Нараняването не би ги убило, но те невинаги се изцеляват. Остават си сакати навеки. Ще видите примери за това по-късно. Рея не искала да съсече бебето си у Кронос, тъй като не е приятно да живееш нарязан, особено пък завинаги.

Не можела и да се разведе, тъй като разводът още не бил измислен. А и да е бил, Рея щяла да се страхува да опита. Не я обвинявайте. Както може би сте забелязали, Кронос бил напълно луд. Рея се уверила в това още когато съсякъл баща си с косата и след това се разхождал на купона с подгизналата си от Икор риза, крещейки:

- Яко убийство, момчета! Дай пет!

Нямало как да избяга, тъй като Кронос бил господарят на целия свят. Единственият начин, чрез който можела да се измъкне от него, бил, ако скочи в Тартара, а тя, естествено, не искала подобно нещо.

Затова ѝ оставало само да чака, докато не открие как да си върне Хестия.

Кронос опитал да се държи мило с нея. Купувал ѝ подаръци, завел я на вечеря, като че така можела да забрави бебето в стомаха му. Когато преценил, че е минало достатъчно време - някъде около три- четири

дни, - настоял да опитат да имат ново дете.

Защо? Може би тайничко искал да умре. Може би се е оказал обсебен от пророчеството на Уран и е пожелал да види дали следващото дете ще е истински титан, или един от онези ужасни, могъщи, свършени малки богове.

Така Рея се сдобила с второ бебче - малко момиченце, дори по-сладко от първото. Рея я нарекла Деметра.

Майката се изпълнила с надежда. Деметра била толкова обичлива. Дали нямала да успее да стопи сърцето на Кронос. Можел ли да се почувства застрашен от такова сладурче?

Кронос взел детето на ръце и видял веднага, че Деметра също е богиня. Аурата ѝ блестяла дори по-силно от тази на Хестия. Била „Беда“, с главна „Бета“ - гръцката буква за „б“, ако се чудите.

Този път не се поколебал. Разтворил паст и я глътнал.

Знаете си за писъците от мама, както и за извиненията.

Рея сериозно се изкушила да извика лъвовете си, но сега залогът бил още по-висок. У Кронос имало две нейни деца.

Сигурно смятате, че в корема на титана е било доста претъпкано. Боговете обаче са гъвкави по отношение на размерите си. Някой път са огромни, друг път - не по-големи от хора.

За радост аз не съм попадал в стомаха на Кронос, но подозирам, че малките безсмъртни бебета пораснали вътре, но не станали по-големи. Били като пружини, навиващи се все по-плътно с надеждата, че един ден ще могат да израснат огромни. И се молели всеки ден Кронос да не яде люто с вечерята си.

Бедната Рея! Кронос пожелал да опитат отново.

- Следващото дете ще е по-добро - обещал той, - и няма

да го гълтам.

Третото дете също било момиченце. Рея я нарекла Хера. Тя била в най-малка степен титаноподобна и най-божествената. Рея наистина била Велика майка. Всъщност прекалено добра. Всяко следващо дете било по-силно и по-могъщо от предишното.

Рея не искала да заведе малката Хера при Кронос, но тогава имало такава традиция. Таткото взел бебето. Това бил закон, който самата Темида отстоявала. Имало и закон срещу яденето на деца, но Темида я било страх да го спомене пред Кронос.

Така Рея събрала смелост.

- Господарю мой, представям ти нашата дъщеря Хера.

АМ!

Този път Рея напуснала тронната зала без дори да се ядоса. Била прекалено вцепенена от болка, мъка и неверие. Била се омъжила за патологичен лъжец, убиец и канибал, който яде бебета. Можело ли нещата да станат по-зле?

Всъщност да. Кронос бил цар на вселената, разполагащ с множество силни палачи, така тя че нямало накъде да отстъпва, нито как да избяга.

Да. Нещата били по-зле.

Родила още два пъти - две съвършени, красиви бебета. Четвъртото било момче на име Хадес. Рея се надявала Кронос да го остави да живее, защото всеки баща искал да има син, с когото да се гордее, нали?

Ами не. Ам-ам и надолу в стомаха.

Петото дете също било момче - Посейдон. Нещата се развили по същия начин, на една хапка.

Тогава Рея напуснала двореца. Плакала, вила и не знаела какво да направи. Посетила братята и сестрите

си, племенниците си, всеки, който бил готов да я изслуша. Молела за помощ. Но другите титани или се боели прекалено много от Кронос (като Темида), или работели за него (като Хиперион) и ѝ казали да не се оплаква. Накрая Рея посетила сестра си Феба, при Делфийския оракул, но дори той нямал какво да я посъветва. Рея изтичала до най-близката долина, хвърлила се на земята и започнала да плаче. Внезапно чула шепот, идващ отдолу. Това бил гласът на Гея, която все още спяла. Дори в съня си обаче Майката земя не издържала на риданията на хубавата си дъщеря.

„Когато настане време да родиш следващото си дете – прошепнал гласът на Гея, – върви в Крит и го роди там. Ще намериш помощ на това място, а детето ще е различно и ще спаси останалите.“

Рея подсмъркнала и опитала да се съвземе.

- Къде е Крит?

„Това е остров на юг – рекъл гласът на Гея. – Пресечи Йонийско море до Каламата. После върви наляво и знаеш ли какво – ще го намериш.“

Когато настъпил моментът и Рея усетила, че е бременна, поела си дълбоко въздух, наложила си да се успокои и отишла в тронната зала.

- Господарю Кронос – рекла тя, – заминавам за Крит. Ще се върна с бебето.

- Крит ли – намръщил се Кронос, – че защо?

- Ами – отвърнала Рея – нали знаеш, че Койос и Феба понякога имат видения, свързани с бъдещето?

- Да?

- Не исках да развалям изненадата, но според пророчествата им, ако родя в Крит, ще си най-доволен. А аз живея, за да ви радвам, господарю мой!

Кронос се намръщил. Подозирал нещо, но си помислил: „Хм, изядох пет деца, а Рея е още тук. Ако искаше да пробва нещо, досега да го е направила“.

Освен това мислите му вече се забавяли. Имал пет млади богове в стомаха си, борещи се за пространство, и винаги се чувствал все едно е преял и му се спи.

Не е лесно да носиш у себе си такова количество богове. Достатъчно за тенис по двойки, че и с рефер. Стояли там толкова дълго, че вероятно се надявали Кронос да глътне едно тесте карти или кутия „Монополи“.

Кронос погледнал към Рея и казал:

- Ще ми доведеш ли бебето веднага?

- Разбира се.

- Добре тогава. Върви. Къде е Крит?

- Не знам - отвърнала Рея, - ще го намеря.

Така и станало. Щом стигнала там, веднага срещнала дружелюбни нимфи, които също били чули гласа на Гея. Отвели Рея до уютна, добре скрита в основата на планината Ида, пещера. Потокът на нимфите течал наблизко, така че Рея щяла да разполага с много прясна вода. Красивата гора предлагала и доста храна.

Да, знам. Безсмъртните живеят основно с нектар и амброзия, но могат да ядат и други неща. Какво му е удоволствието да си бог, ако не можеш да се насладиш на една пица?

Рея родила здраво момченце. То било най-красивото и съвършено от всички богове досега. Нарекла го Зевс, което означава „Небе“ или „Сияние“ или просто „Живот“, в зависимост от това до кой преводач се допитате. Лично аз гласувам за последното, тъй като според мен надеждата на Рея за детето била простичка - да го

запази живо и далеч от враждебно настроени стомаси.

Зевс започнал да плаче, може би усетил тревогата на майка си. Звукът отекнал извън пещерата и се понесъл навън. Бил толкова шумен, та всички узнали, че майката титан е родила дете.

- Страхотно - промърморила Рея, - обещах да отведа детето на Кронос веднага. Сега той ще си каже, че отново е време за бебешка закуска.

Пещерата потреперала. Голям камък се появил от прахта - гладък, овален камък със същата тежест и размери като тези на бога бебе. Рея не била глупава. Разбрала, че това е подарък от Гея. По принцип няма нищо вълнуващо в това майка ти да ти даде камък за подарък, но Рея осъзнала какво трябва да прави с него. Тя увила камъка в дрехите и дала истинското бебе Зевс на нимфите, за да се погрижат за него. Надявала се, че ще успее да извърши подмяната щом пристигне в двореца.

- Ще идвам колкото се може по-често - обещава Рея на нимфите, - как обаче ще се погрижите за бебето?

- Не се тревожи - отвърнала Неда, една от нимфите, - ще го храним с мед от близкия кошер. А що се отнася до млякото, наблизко има безсмъртна коза.

- Какво?

Нимфите довели козата Амалтея, която давала разкошно вълшебно мляко с различни вкусове, сред които шоколадово, нискомаслено и бебешко.

- Страхотна коза - признала Рея, - но ако бебето се разплаче? Кронос слухти от върха на планината Отрис, а както може би сте забелязали, детето има силен глас. Той ще заподозре нещо.

Неда се замислила за това. Отвела Рея до входа на пещерата и извикала Майката земя:

- О, Гея! Знам, че си заспала и не искам да те безпокоя, но ни трябва помощ да опазим детенцето? Ако може по-шумничко!

Земята отново издала тътен. Трима нови помощници се появили, родени от прахта и кръвта на Уран - както ви казах по-рано, това нещо потекло навсякъде. Те били едри, хуманоидни, облечени в кожи и пера и изглеждали сякаш отиват на първобитен фестивал в джунглата. Били въоръжени с копия и щитове и затова приличали повече на ловци на глави, отколкото на бавачки.

- НИЕ СМЕ КУРЕТИТЕ - извикал един с всичка сила. -
НИЕ ЩЕ ПОМОГНЕМ!

- Благодаря - отвърнала Рея, - трябва ли да говориш толкова високо?

- ТОВА Е ШЕПОТЪТ МИ! - обяснил воинът.

Бебето Зевс отново се разплакало. Тримата воини веднага затанцували някакъв племенен танц и заудряли копия у щитовете си, надавайки кръсъци и викове. Успешно прикрили плача.

По някаква причина бебето Зевс харесало звука и заспало в ръцете на нимфата Неда. Куретите спрели да викат.

- Добре - казала Рея, след като бученето в ушите ù заглъхнало, - явно нещата са под контрол. - След което повдигнала фалшивото бебе.

- Пожелайте ми успех.

Щом стигнала планината Отрис, Рея влязла в тронната зала, носейки повитата скала. Била ужасена, че планът ù няма да проработи, но след толкова години брак с Кронос се била научила да бъде добра актриса. Приближила царя канибал и извикала:

- Това е най-доброто бебе досега! Малко дете,

наречено, ами, Скалчо! Предполагам, ще го погълнеш?

- Да, съжалявам, миличка - отвърнал той, - трябва. Знаеш как е, с онова пророчество...

- Мразя те - изпищяла тя. - Уран бе ужасен баща, но поне не ни изяде!

- Дай ми това дете! - разфучал се Кронос.

- Не!

Кронос изревал и отново демонстрирал невероятните си умения да разширява устата си.

- ВЕДНАГА!

Грабнал повитото „бебе“ и го натъпкал в гърлото си без дори да гледа, точно както се надявала и Рея.

В корема на Кронос петимата несмелени богове чули как скалата се търкаля надолу по езофага.

- Идва! - извикал Посейдон.

Размърдали се доколкото могат в тясното пространство и Скалчо паднал между тях.

- Това не е бебе - отбелязал Хадес, - мисля, че е скала.

Бил си наблюдателен.

В същото време Рея изнесла в тронната зала представление за „Оскар“. Викала, тропала с крака и нарекла Кронос с всички ужасни имена, за които се сетила.

- СКАЛЧОООО! - заплакала тя. - НЕЕЕЕ!

Кронос го заболял коремът.

- Много е тежко това дете - ожалил се той, - с какво си го хранила?

- Какво те интересува - изплакала Рея, - няма да ти раждам повече деца!

Кронос не възразил. Бил съвсем претъпкан.

Рея избягала с плач от тронната зала, а той не се опитал да я спре.

Накрая нещата в двореца притихнали. Кронос вече бил убеден, че е неутрализирал проклятието на Уран. Нямамо как децата му да го победят, тъй като знаел точно къде са. Той бил цар на вселената и така щяло да си остане завинаги.

В същото време Рея посещавала планината Ида при всяка възможност. Момченцето ù растяло, а Рея направила така, че да научи всички приказки за ужасния си баща и петимата несмлени братчета и сестричета в стомаха му, които чакали да бъдат спасени.

Затова може да се досетите, че когато Зевс пораснал, настъпила епична битка между баща и син. Ако искате хепиенд на историята за Кронос и титаните, спрете да четете дотук, тъй като в следващата глава Зевс се развихря.

Излезли заглавия с приключенията на Пърси Джаксън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП:

ПОХИТИТЕЛЯТ НА МЪЛНИИ
МОРЕТО НА ЧУДОВИЩАТА
ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА
БИТКАТА ЗА ЛАБИРИНТА
ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП:

ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГЕРОЙ
СИНЪТ НА НЕПТУН
ЗНАКЪТ НА АТИНА
ДОМЪТ НА ХАДЕС
КРЪВТА НА ОЛИМП

ДОСИЕТАТА НА ГЕРОЯ
ДНЕВНИЦИТЕ НА ГЕРОЯ